

Ναι μεν, αλλά... (9643)

Βομβαρδισμός από πληροφορίες, απαιτήσεις, αβεβαιότητα. Ένας κόσμος όπου το διαφορετικό μας κάνει να βγάζουμε σπυριά, μια πραγματικότητα που υποτάσσει στο διάβα της ιδέες, όνειρα και σκέψεις, «αποδεσμεύει» τη φαντασία από την ελευθερία της, και τον άνθρωπο από καθετί ανθρώπινο. Ένας τόσο όμορφος κόσμος που το σωστό συνδέεται με το χρήμα και το λάθος με την τιμιότητα... κι εμείς, θεατές της κινηματογραφικής performance που ακούει στο όνομα «ζωή», καταπίνουμε αμάσητη τη μοίρα μας, γιατί σπάσαμε το πόδι μας στην προσπάθεια να τρέξουμε με τις εξελίξεις που έσυρε μαζί της. Και φυσικά ένα σπασμένο πόδι, χρειάζεται παυσίπονο. Και καθώς υπάρχουν ελλείψεις σε φάρμακα και χρήματα, η παρηγοριά βρίσκεται τελικά στον ρατσισμό, στην προσπάθεια ανάδειξης του προβληματικού μας εγώ μέσα από έγκυρες αποδείξεις πως το εγώ του διπλανού είναι προβληματικότερο. Οδηγούμενοι τελικά στο φαίνεσθαι του προτιμητέου, το είναι του πνεύματος, πριν αυτό βγάλει φτερά και πετάξει μακριά από την ανελέητη σάρκα μας, φωνάζει: «Ο θάνατος σου, η ζωή μου.» Φυσικά δεν είναι όλα τόσο όμορφα σ' αυτόν τον κόσμο. Υπάρχουν κι εκείνοι, οι πιο αφελείς, που προτιμούν το είναι της ψυχής και αποφασίζουν να κοιτάξουν λίγο πιο πέρα από τα όρια που θέτουν οι ορίζοντες της μύτης τους. Άνθρωποι που επιδίδονται στην φιλανθρωπία και δίνουν μια άλλη σημασία στην λέξη άνθρωπος. Σύμφωνα με αυτούς, άνθρωπος δεν είναι εκείνος που δρα σύμφωνα με το συμφέρον του, που δεν κοιτά να πατήσει στην επιτυχία κάποιου άλλου για να τον εκμεταλλευτεί ή που δεν έχει στόχο ζωής τη δόξα του χρήματος. Και κάποιοι άλλοι, οι καλλιτέχνες όπως τους ονομάσαμε, που επιμένουν να εκφράζουν συναισθήματα όταν τα ίδια κάπου χάθηκαν στο λεξικό της κοινωνίας μας. Κι εκείνοι ακόμα επιδίδονται στη φιλανθρωπία, και η τέχνη είναι η δωρεά τους στα κενά μυαλά του κόσμου μας. Κι εκείνοι πιστεύουν πως οι άνθρωποι είναι άνθρωποι όταν έχουν ψυχή και πως τα λεφτά δεν αγόρασαν ποτέ την ευτυχία... Άκου να δεις κάτι απόψεις! Αν είναι δυνατόν, εν έτει 2015 και ενώ όλοι προσπαθούμε να φτάσουμε στην κορυφή όπου το έπαθλο είναι η υπεροψία, η αυθεντία κι η μοναδικότητα, αφού θα έχουμε πατήσει κάθε ον που θα μας κλείνει τον δρόμο μας, να υπάρχουν άνθρωποι που να πιστεύουν πως έχουμε χάσει την ουσία!

Και τι είναι πια αυτή η ουσία; Είναι άνθρωπος; Τρέφεται; Κοιμάται; Ζει; Κι αν ζει ποιος τη φροντίζει; Ποιο είναι το σπίτι της; Δεν θα έπρεπε επιτέλους κάποιος να μας πει γι' αυτήν, αφού το όνομα της ακούγεται τόσο συχνά; Ας αναλάβουν οι ειδήσεις να μας τρομοκρατήσουν πως χάθηκε. Ας αναλάβουν οι εκπομπές της μεσημεριανής και απογευματινής ζώνης να μας πουν αν είναι ελεύθερη, παντρεμένη ή διαζευγμένη. Κι ας αναλάβουν τα βιβλία να μας ανοίξουν τα μάτια, και το σχολείο να μας φυγαδεύσει σε αυτά, σε μια εποχή που παιδιά δεκαέξι και δεκαεφτά χρονών ξεχνούν να γράφουν ελληνικά, έχοντας εντρυφήσει στην φιλοσοφία των greeklish. Ας αναλάβει κάποιος να μας πει και για την Ελλάδα! Όχι αυτή που φιλοξενεί τώρα στη βιομηχανοποιημένη γη της τα κορμιά μας... εκείνη την Ελλάδα που γέννησε τη Δημοκρατία, την επιστήμη, τις τέχνες και τα γράμματα. Εκείνη την Ελλάδα που οι κάτοικοι της ήταν περήφανοι να

είναι Έλληνες και δεν κάθονταν να κρίνουν άπραγοι την εξουσία· την έπαιρναν στα χέρια τους, και μέσω της τέχνης, της αλληλεγγύης και της διπλωματίας αναγεννούσαν το έθνος τους. Τώρα εμείς γιατί δεν μαθαίνουμε να ζούμε σε μια τέτοια Ελλάδα; Γιατί ευνουχίζουμε το μυαλό μας κάθε μέρα απορροφώντας απαθώς κακόβουλα πρότυπα; Γιατί θαυμάζουμε την Αμερική και τη Σκανδιναβία, γιατί σπουδάζουμε κι αναζητούμε μια καριέρα εκτός του τόπου μας; Και πάνω από όλα, γιατί δεν νιώθουμε πως ΑΥΤΟΣ είναι ο τόπος μας;!

Στο χέρι μας είναι όλα. Κι αν ένας κάνει την αρχή να επαναπροσλάβει στην εταιρία της ρουτίνας του την έννοια πατρίδα τότε θα κάνει κι άλλους να τον ακολουθήσουν. Η απάθεια των μεγάλων μας έφτασε εδώ. Μας μεγάλωσε δίχως να μας διδάξει τι θα πει αγαπώ, αισθάνομαι, μοιράζομαι, πιστεύω, παλεύω! Και η δική μας απάθεια θα οδηγήσει στον υποσιτισμό της σκέψης της επόμενης και της μεθεπόμενης γενιάς. Τα παιδιά μας θα είναι ίσως χειρότερα από εμάς και τα εγγόνια μας θα βρεθούν αντικατεστημένα από λειτουργικά τσιπάκια υψηλής ακρίβειας και με φίλτρο στην πάλη. Εμείς θα αλλάξουμε, όχι οι άλλοι. Εμείς θα πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας, γιατί αν δεν το κάνουμε η Ελλάδα δεν θα 'ναι πια Ελλάδα, μα ένα πιόνι στα χέρια των ισχυρών. Τα χέρια των κερδοσκόπων. Γύρω μας υπάρχει πόνος, απαισιοδοξία, φτώχεια, αγανάκτηση, και λάθη. Πολλά λάθη. Λάθη που γέννησε η απραξία προδίδοντας τον αγώνα με απώτερο σκοπό να κάνει εραστή της τον πλούτο, η απραξία του λαού που άφηνε φιλόδοξες κάθε φορά εξουσίες να της πλασάρουν τυποποιημένες αλήθειες, η απραξία που υποσχέθηκε καρποφόρα πραγματικότητα, η απραξία της λήθης και του ψέματος. Η λήθη... ίσως και αυτό να είναι τελικά το μεγαλύτερο πρόβλημα τούτου του λαού. Οι άνθρωποι ξεχνούν από πού ξεκίνησαν, ποιοι τους πρόδωσαν και ποιοι τους βοήθησαν. Ξεχνούν τα πάντα και γίνονται αδίστακτοι· ζητούν για αύριο περισσότερα, κι ας έχουν σήμερα όλα όσα επιθυμούσαν μέχρι χτες. Και το συμφέρον γίνεται τελικά ο πρωταγωνιστής... Θαυμάστε; Εκείνης της performance που προ κάτι σειρών σας ονόμασα ζωή. Και κάπου βαθιά, εκείνη τη στιγμή που πέσαμε προσπαθώντας να προλάβουμε ν' αρπάξουμε ευκαιρίες που δεν μας ανήκαν -ναι, ναι, εκεί που σπάμε το πόδι μας- ακούμε τον Καζαντζάκη να μας λέει: «Να αγαπάς την ευθύνη. Να λες εγώ, εγώ μονάχος μου θα σώσω τη γης... ..Μη ζητάς φίλους, να ζητάς συντρόφους». Εκεί, πεσμένοι και ανήμποροι, θυμόμαστε ξαφνικά 'κείνη τη λέξη, τη συντροφικότητα. Μα διώξαμε όλα τα χέρια που θα μπορούσαν να μας σηκώσουν από την υγρή άσφαλτο που μούσκεψαν οι συνέπειες των πράξεων μας. Και τώρα πρέπει να δέσουμε 'κείνο το πόδι μονάχοι. Για να ακολουθήσουν κι άλλοι.

Δεν ξέρω αν η πρόοδος συνάδει της επανάστασης, κι ούτε ξέρω αν αυτό για το οποίο μίλησα θα καταφέρει να οδηγήσει κάπου εκτός του προκαθορισμένου προορισμού που ακούει στο όνομα καταστροφή· αξιών, ιδανικών, ανθρώπινων ζωών. Αυτό που ξέρω όμως καλά, είναι πως η απάθεια θρέφει το μαρασμό, και χίλιες φορές θα πάλευα κι ας βυθιζόμουν· θα 'χα τουλάχιστον αντισταθεί, όπως θα έκανε ένας πραγματικός, Άνθρωπος.